

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 09, 2020

Nummer 9, 2020

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:403](#) 17-03-2020

Beslag door douane op auto van klaagster met verborgen compartiment, kennelijk ingericht of toegerust om goederen aan ambtelijk toezicht te onttrekken.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:374](#) 17-03-2020

Schijnverkopen van prepaid telefoonkaarten aan beweerdelijk Belgisch bedrijf, terwijl dat verkopen aan verschillende in Nederland gevestigde afnemers bleken te zijn.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:443](#) 17-03-2020

Klager vraagt de teruggave van een op grond van artikel 94 Sv in beslag genomen telefoon.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:432](#) 17-03-2020

Klager vraagt teruggave van de bij zijn vader in beslag genomen €10.000 die klager had verstopt in het plafond van de auto.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:453](#) 17-03-2020

Middelen over schending artikel 164 WvW en verweer strekkend tot niet-ontvankelijkheid Openbaar Ministerie.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:442](#) 17-03-2020

Heeft hof tot uitdrukking gebracht tot welke strafverlaging de door hof vastgestelde schending van het recht om te worden berecht binnen een redelijke termijn uit artikel 6 EVRM, aanleiding heeft gegeven?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:440](#) 17-03-2020

De voortgezette handeling van: medeplegen van opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid beroven en beroofd houden, poging tot afpersing en mishandeling.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:404](#) 17-03-2020

Beslag op een personenauto die is ingericht of toegerust om goederen aan het ambtelijk toezicht te onttrekken.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:452](#) 17-03-2020

Kan de herkenning van verdachte door verbalisanten voor het bewijs worden gebruikt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:454](#) 17-03-2020

Kan de herkenning van verdachte door verbalisanten voor het bewijs worden gebruikt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:375](#) 17-03-2020

Feitelijk leidinggeven aan door een rechtspersoon begane schijnverkoop van prepaid telefoonkaarten.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:444](#) 17-03-2020

Verzet het belang van strafvordering zich tegen teruggave in beslag genomen geldbedrag?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:436](#) 17-03-2020

Heeft het hof de 'Landelijke Handhavingsstrategie' ten onrechte niet als recht in de zin van artikel 79 RO aangemerkt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:437](#) 17-03-2020

Is het ingestelde hoger beroep ingetrokken ex artikel 453 Sv?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:446](#) 17-03-2020

Afgewezen verzoek tot het horen van de aangeefster over de seksuele handelingen die verdachte met de aangeefster zou hebben verricht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:445](#) 17-03-2020

Over eendaadse of meerdaadse samenloop en dadelijke uitvoerbaarheid van een contactverbod.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:431](#) 17-03-2020

Wrakingsverzoek van een getuige.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:451](#) 17-03-2020

Betreft een identiteitskaart een 'reisdocument' als bedoeld in artikel 231 Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:376](#) 17-03-2020

Bewijsklachten ter zake van internetplichting.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:405](#) 17-03-2020

Was verdachte politieagent bevoegd tot het voorhanden hebben van wapens en munitie tijdens schorsing?

Annotatie

[Samenloop belaging en bedreiging en contactverbod als bedoeld in artikel 38v lid 4 Sr. Commentaar bij HR 17 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:445.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Horen minderjarige getuige in zedenzaak. Commentaar bij Hoge Raad 17 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:446.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Gebruik herkenning verdachte door verbalisanten voor bewijs. Commentaar bij Hoge Raad 17 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:454.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Samenloop belaging en bedreiging en contactverbod als bedoeld in artikel 38v lid 4 Sr. Commentaar bij HR 17 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:445.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht en belaging is bewezen verklaard, dat het hof met betrekking tot de maatregel van het contactverbod als bedoeld in artikel 38v lid 4 Sr in aanmerking heeft genomen dat 'is gebleken dat de verdachte na de ten laste gelegde feiten door is gegaan met de belaging van de aangeefster', terwijl niet is voldaan aan de voorwaarden die gelden voor het in de afdoening meenemen van *ad informandum* feiten als bedoeld in ECLI:NL:HR:2010:BM9968 en dat het hof met betrekking tot het bewezen verklaarde ten onrechte artikel 57 Sr en niet artikel 55 lid 1 Sr heeft toegepast.

Het hof heeft ten aanzien van de laatsgenoemde klacht, voor zover van belang, overwogen dat verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan belaging en bedreiging van aangeefster door stelselmatig briefjes in haar brievenbus te gooien met teksten als 'kuthoer' en 'ik ga je vermoorden met raketten kankerhoer'. Daarnaast heeft verdachte brandbare vloeistoffen, onder andere terpentijn, in diezelfde brievenbus gegoten. Dit betreffen ernstige feiten die een grote impact hebben gehad op de persoonlijke levenssfeer van aangeefster, zoals ook is gebleken uit haar ter terechtzitting in hoger beroep voorgedragen slachtofferverklaring.

De Hoge Raad oordeelt, in aanmerking genomen dat sprake is van een zich min of meer op dezelfde tijd en plaats afspelend feitencomplex, nu het bewezen verklaarde briefje met dreigende woorden een van de briefjes met beledigende teksten is waarmee de verdachte de bewezen verklaarde belaging heeft begaan en de strekking van de toepasselijke strafbepalingen – te weten artikel 285 en 285b Sr – niet wezenlijk uiteenloopt (vgl. ECLI:NL:HR:2017:1114), dat het – uit de vermelding van artikel 57 Sr blijkende – oordeel van het hof dat met betrekking tot het bewezen verklaarde sprake is van meerdaadse samenloop, niet zonder meer begrijpelijk is. De Hoge Raad oordeelt dat de gegrondheid van de klacht echter niet leidt tot vernietiging van de bestreden uitspraak. Dat berust erop dat de door het

hof opgelegde gevangenisstraf van drie maanden, waarvan twee maanden voorwaardelijk, ver onder het strafmaximum van drie jaren dat zou gelden als met de steller van het middel van eendaadse samenloop zou worden uitgegaan, ligt, zodat de verdachte onvoldoende belang bij cassatie heeft. De omstandigheid dat de toegewezen vordering van de benadeelde partij tot een bedrag van € 2.000 ziet op immateriële schade als gevolg van de bewezen verklaarde feiten, maakt dat niet anders.

Ten aanzien van eerstgenoemde klacht heeft het hof de opgelegde straf en maatregel als volgt gemotiveerd. De raadsman heeft verzocht aan verdachte een deels voorwaardelijke gevangenisstraf op te leggen waarbij het onvoorwaardelijke deel gelijk is aan het voorarrest. De strafoplegging is in overeenstemming met de aard en de ernst van het bewezen verklaarde en de omstandigheden waaronder dit is begaan, mede gelet op de persoon van verdachte, zoals van een en ander bij het onderzoek ter terechtzitting is gebleken. Verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan belaging en bedreiging van aangeefster door stelselmatig briefjes in haar brievenbus te gooien met teksten als 'kuthoer' en 'ik ga je vermoorden met raketten kankerhoer'. Daarnaast heeft verdachte brandbare vloeistoffen, onder andere terpentijn, in diezelfde brievenbus gegoten. Dit betreffen ernstige feiten die een grote impact hebben gehad op de persoonlijke levenssfeer van aangeefster, zoals ook is gebleken uit haar ter terechtzitting in hoger beroep voorgedragen slachtofferverklaring. Het hof heeft acht geslagen op een de verdachte betreffend UJD van 30 januari 2018. Voorts heeft het hof kennisgenomen van het reclasseringsadvies (beknopt) van 14 oktober 2016 en de Pro Justitia-rapportage van 14 oktober 2016. Het hof weegt – net als de rechtbank – in het nadeel van verdachte mee dat hij geen blijk heeft gegeven van enig normbesef. Uit het dossier komt naar voren dat verdachte een op wraak beluste houding heeft jegens personen die hem in zijn ogen onheus bejegenen. Hij vindt dat hij dan het recht heeft om wraak te nemen. Deze wraakgevoelens kunnen een obsessie voor hem worden waar hij lang in blijft hangen. Het recidiverisico is dan ook hoog. Dit wordt versterkt doordat verdachte en aangeefster nog steeds burens zijn en het aannemelijk is dat zij elkaar om die reden regelmatig tegen zullen komen. Het hof realiseert zich – net als de rechtbank – dat het recidivegevaar het best beperkt zou kunnen worden door behandeling. Verdachte heeft echter geen enkele ingang hiervoor geboden. Hij heeft niet willen meewerken aan het opstellen van een reclasseringsadvies, noch aan een psychologisch rapport.

Het voorgaande in aanmerking genomen acht het hof de oplegging van een deels onvoorwaardelijke gevangenisstraf aangewezen en onontkoombaar. Het hof acht de oplegging van een gevangenisstraf voor de duur van drie maanden, waarvan twee maanden voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaren en aftrek van voorarrest, passend en geboden. Deze straf is hoger dan de door de advocaat-generaal gevorderde straf, nu naar het oordeel van het hof in die vordering in onvoldoende mate de aard en de ernst van het bewezen verklaarde

tot uitdrukking komt. Bij het opleggen van deze straf en het bepalen van de duur heeft het hof er rekening mee gehouden dat het ondergaan van een gevangenisstraf voor verdachte, gezien zijn lichamelijke toestand, meer bezwarend is dan voor een verdachte die geen speciale voorzieningen nodig heeft. Verder zal het hof, gelet op de houding van verdachte met betrekking tot het bewezen verklaarde en het feit dat hij en aangeefster buren zijn, aan verdachte een vrijheidsbeperkende maatregel opleggen in de vorm van een contactverbod voor de duur van drie jaren met aangeefster. Het hof beveelt daarbij dat drie dagen vervangende hechtenis worden toegepast voor iedere keer dat niet aan de maatregel wordt voldaan. De totale duur van de ten uitvoer gelegde vervangende hechtenis mag de termijn van zes maanden niet overschrijden.

Gelet op de genoemde omstandigheden en in het bijzonder gelet op de persoon van verdachte, het feit dat verdachte en aangeefster naast elkaar wonen en het feit dat uit het dossier en de behandeling ter zitting is gebleken dat verdachte na de ten laste gelegde feiten door is gegaan met de belaging van aangeefster, is het hof van oordeel dat er ernstig rekening mee moet worden gehouden dat hij opnieuw een strafbaar feit pleegt of zich belastend gedraagt jegens aangeefster. Het hof zal daarom bevelen dat de maatregel op grond van artikel 38v lid 4 Sr dadelijk uitvoerbaar is.

De Hoge Raad haalt artikel 38v Sr, zoals dat gold van 1 april 2012 tot 1 juli 2015 en de relevante passages uit memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de wet van 17 november 2011 tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht en het Wetboek van Strafvordering in verband met de invoering van een rechterlijke vrijheidsbeperkende maatregel (rechterlijk gebieds- of contactverbod), *Stb.* 2011, 546, in werking getreden op 1 april 2012, (*Kamerstukken II* 2010/11, 32551, nr. 3, p. 11-13 en 23-24) aan en overweegt dat de klacht op de opvatting berust dat het hof ter motivering van het bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid van de maatregel alleen rekening mag houden met niet ten laste gelegde feiten indien voldaan is aan de voorwaarden die gelden voor het betrekken van *ad informandum* gevoegde feiten bij de strafoplegging. De Hoge Raad oordeelt dat die opvatting, mede gelet op de tekst van en de wetsgeschiedenis bij artikel 38v Sr, geen steun vindt in het recht.

ANNOTATIE

Horen minderjarige getuige in zedenzaak. Commentaar bij Hoge Raad 17 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:446.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie poging tot verkrachting is bewezen verklaard, over de afwijzing door het hof van de door de verdediging gedane verzoeken aangeefster (slachtoffer) als getuige te horen.

Het hof heeft omtrent het verzoek tot het horen van aangeefster als getuige overwogen dat de raadvrouw na het instellen van hoger beroep ingevolge artikel 411a Sv verzocht heeft om aangeefster als getuige te horen. Dit verzoek is door de raadsheer-commissaris afgewezen. Vervolgens heeft de raadvrouw op de regiezitting van 15 juni 2018 opnieuw verzocht aangeefster als getuige te horen, welk verzoek door het hof op die zitting is afgewezen. Op de terechtzitting van 18 oktober 2018 heeft de raadvrouw haar verzoek tot het horen van aangeefster herhaald. Het hof wijst dit verzoek wederom af en overweegt daartoe dat het verzoek ziet op het horen van een minderjarige getuige die ten tijde van het ten laste gelegde zedendelict nog maar 13 jaar oud was. Het betreft een kwetsbaar meisje dat volgens informatie van haar moeder op het niveau van een 9-jarige functioneert. Zij is bij de politie uitgebreid gehoord door gecertificeerde rechercheurs in een daartoe ingerichte studio, en van dat verhoor zit een letterlijke uitwerking in het dossier. Het hof constateert dat de door de raadvrouw aangegeven punten van bevraging voor het overgrote deel reeds door aangeefster in voornoemd verhoor beantwoord zijn. De overige vragen die de raadvrouw wenst te stellen betreffen vragen die niet door de getuige beantwoord kunnen worden, zoals de vraag waarom een getuige de woning heeft verlaten. Ten opzichte van de terechtzitting van 15 juni 2018 waarop het eerdere verzoek van de raadvrouw tot het horen van aangeefster als getuige is afgewezen, heeft de raadvrouw geen nieuwe feiten en omstandigheden aan het verzoek ten grondslag gelegd. Zij heeft enkel aangegeven de verklaring van aangeefster op geloofwaardigheid en betrouwbaarheid te willen toetsen, omdat haar cliënt het ten laste gelegde ontkent. Een nadere onderbouwing ontbreekt. Gelet op het voorgaande wijst het hof het verzoek tot het horen van getuige af. De verdediging wordt hierdoor niet in zijn belangen geschaad.

De Hoge Raad overweegt dat de door de verdediging gedane verzoeken – met het oog op het toetsen van de door de aangeefster afgelegde verklaringen op geloofwaardigheid en betrouwbaarheid – ertoe strekken de aangeefster te horen over de seksuele handelingen die de verdachte met haar zou hebben verricht in de woning van de verdachte, de daarbij uitgeoefende dwang en de aan die handelingen voorafgaande gebeurtenissen. Het hof heeft die verzoeken in de kern afgewezen op de grond dat redelijkerwijs niet valt aan te nemen dat de verdachte door het niet horen van de aangeefster in zijn verdediging wordt geschaad, en daaraan ten grondslag gelegd dat de door de verdediging op voorhand geformuleerde, aan de aangeefster te stellen vragen punten betreffen die al aan de orde zijn geweest in het studioverhoor van de aangeefster en dat die vragen ten dele niet door de aangeefster kunnen worden beantwoord en voor het overige ‘elke relevantie missen’. De Hoge Raad oordeelt dat dit oordeel van het hof niet zonder meer begrijpelijk is. Het hof heeft immers niet vastgesteld dat de verdediging bij dat eerdere studioverhoor in de gelegenheid is geweest om vragen te (doen) stellen aan de aangeefster, terwijl het hof voorts niet heeft gemotiveerd waarom de beantwoording van de aan de aangeefster te stellen vragen over (de omstandigheden waaronder en de wijze waarop) de seksuele handelingen die met haar zouden hebben plaatsgevonden, redelijkerwijs niet van belang kan zijn voor enige in de strafzaak te nemen beslissing.

De Hoge Raad overweegt dat opmerking verdient dat voor zover het hof in zijn oordeel de leeftijd en de kwetsbaarheid van de aangeefster zou hebben willen betrekken, van belang is dat op grond van artikel 288 lid 1 onder b Sv de rechter van het verhoor van een niet-verschenen getuige kan afzien indien het gegronde vermoeden bestaat dat de gezondheid of het welzijn van de getuige door het afleggen van een verklaring ter terechtzitting in gevaar wordt gebracht en het voorkomen van dit gevaar zwaarder weegt dan het belang om de getuige ter terechtzitting te kunnen ondervragen. De vraag of dat gegronde vermoeden bestaat, dient te worden beantwoord tegen de achtergrond van het in artikel 6 EVRM gegarandeerde recht van de verdachte op een eerlijk proces. Daaruit volgt dat de rechter zijn oordeel ten aanzien van het hiervoor genoemde belang van de getuige zal moeten motiveren aan de hand van concrete feiten en omstandigheden, zoals het oordeel van een deskundige (vgl. ECLI:CE:ECHR:2005:1110JUD005478900, r.o. 69 en 72 (*Bocos Cuesta*) alsmede ECLI:NL:HR:2010:BL9001). Bij de toetsing in cassatie van de beslissing om op deze grond het verzoek tot het horen van een getuige af te wijzen kan een rol spelen of de rechter zich heeft uitgelaten over de mogelijkheid om bij het horen als getuige maatregelen te treffen ter bescherming van het belang van het welzijn van de getuige (vgl. ECLI:NL:HR:2017:1227).

ANNOTATIE

Gebruik herkenning verdachte door verbalisanten voor bewijs. Commentaar bij Hoge Raad 17 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:454.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie onder meer diefstal van een personenauto is bewezen verklaard, onder meer over de verwerping van het gevoerde verweer dat de herkenning van de verdachte door de verbalisanten niet voor het bewijs kan worden gebruikt.

Het hof heeft het door de verdediging aangevoerde verweer als volgt verworpen. In de onderhavige zaak zijn beeldopnames gemaakt van de diefstal van de betreffende auto. Bij de beoordeling van de vraag naar de betrokkenheid van de verdachte bij deze diefstal zijn de herkenningen door verbalisanten gedaan op basis van dit beeldmateriaal van cruciaal belang. Bij de beoordeling van herkenningen staat steeds voorop dat de bepaling van de waarde en betekenis ervan in een brede context plaatsvindt. Dit is inherent aan het karakter van een herkenning. Het gaat daarbij immers om een niet – althans niet volledig – rationeel proces dat zich slechts door reconstructie achteraf laat ontleden en verantwoorden. Het hof zoekt voor wat betreft het begrip ‘herkennen’ aansluiting bij de in een vakbijlage van het NFI gegeven omschrijving van dit begrip. In de NFI|vakbijlage ‘Algemene onderzoeksmethoden vergelijking van gezichtsbeelden’ is het volgende opgenomen over ‘herkennen’:

‘Herkenning vindt plaats op basis van een in het geheugen opgeslagen beeld. Gezichtsherkenning van bekende mensen, zoals dat in het dagelijks leven door iedereen plaatsvindt, is een relatief snel en trefzeker “holistisch” proces. De beoordeling vindt snel plaats, door (onbewust) allerlei aspecten af te wegen. De uitkomst van dit proces leidt tot de categorische, stellige uitkomst dat er wel of niet sprake is van herkenning, waarbij de beoordelaar vaak niet expliciet kan uitleggen waarom hij of zij een bepaalde conclusie trekt. (...) Herkenning van personen vindt niet alleen op basis van gezicht plaats, maar ook op grond van andere kenmerken zoals haardracht, handen, lengte, postuur, kleding en manier van lopen en andere, soms onbewuste, voorinformatie zoals de locatie waar een persoon is gezien’.

Op basis van deze begripsomschrijving kan worden geconcludeerd dat verschillende elementen een rol spelen bij een herkenning, waarbij steeds sprake is van een 'holistisch' proces, dat naar zijn aard moeilijk in objectief verifieerbare elementen is op te delen. Een van de factoren die de betrouwbaarheid van een herkenning positief kunnen beïnvloeden, is de mate van bekendheid met de waargenomen persoon of waargenomen personen. Hoe meer men van de betrokken persoon of personen een beeld heeft, des te minder visuele informatie nodig is voor een betrouwbare herkenning. Daarbij geldt dat de op basis van uiterlijke kenmerken gebaseerde kennis waardevoller is, als deze is ontstaan en gevormd bij ontmoetingen in persoon, dan wanneer deze van een foto of andere beelden afkomstig is. Daarnaast kan als uitgangspunt worden gehanteerd dat een herkenning die steun vindt in andere – meer objectieve – bewijsmiddelen, aan waarde wint.

Samengevat betekent dit dat de bewijswaarde en de bewijskracht van de herkenningen in het licht van hun totstandkoming en in samenhang gezien met het overige beschikbare bewijs dienen te worden beoordeeld. Tegen deze achtergrond acht het hof, anders dan de raadsman heeft bepleit, de herkenning van de verdachte en zijn medeverdachten door de verbalisant en andere verbalisanten [3], [4] en [5] betrouwbaar en zal het deze herkenning bezigen tot het bewijs.

Het hof overweegt daaromtrent dat na het bekijken van de beelden ter terechtzitting en de stills in het dossier het van oordeel is dat deze beelden voldoende duidelijk zijn om enkele uiterlijke kenmerken van de betreffende drie personen in samenhang te kunnen waarnemen. Uit het dossier blijkt dat de verbalisant en andere verbalisanten [3], [4] en [5] voorafgaand aan het door hen (al dan niet voor de tweede keer) bekijken van de beelden van de diefstal, één of meer van de verdachten in deze zaak hebben gezien en gesproken. Zo heeft verbalisant samen met verbalisant [4] op 17 maart 2015 en 18 maart 2015 betrokkene verhoord. De verbalisanten [4] en [3] hebben op 6 mei 2015 en 3 juni 2015 de medeverdachte verhoord, en op 25 november 2015 en 26 november 2015 de verdachte. Verbalisant [5] had op 21 oktober 2014 een ontmoeting gehad met de verdachte en betrokkene, ten tijde van het wegnemen van de Landrover, type Range Rover Evoque. Toen de verbalisanten dus (al dan niet opnieuw) naar de beelden keken, hadden zij derhalve al daadwerkelijk een of meer ontmoetingen gehad met een of meer van de betreffende verdachten. Verbalisant [3] heeft gerelateerd dat hij de verdachte heeft herkend aan zijn uiterlijk, kleding en manier van lopen. Verbalisant [4] herkende de verdachte aan zijn manier van lopen, kleding en postuur en verbalisant [5] herkende de verdachte aan zijn manier van lopen, uiterlijk en kleding. Voorts heeft verbalisant de betrokkene herkend naar aanleiding van observaties.

Gelet op hetgeen zojuist is opgemerkt ten aanzien van de ontmoetingen van de verbalisanten met één of meer van de verdachten, acht het hof hetgeen de raadsman heeft aangevoerd met

betrekking tot de herkenning onvoldoende om aan de betrouwbaarheid van de herkenning te twifelen. Daarbij komt dat de herkenning door de drie verbalisanten ondersteund wordt door de volgende omstandigheden. Verbalisant heeft geconstateerd dat op de beelden te zien is dat de betrokkene en de medeverdachte een trainingsbroek respectievelijk trainingspak dragen, die respectievelijk dat sterke overeenkomsten vertoont met de trainingsbroek respectievelijk het trainingspak dat bij de doorzoekingen in hun woningen is aangetroffen. Voorts blijkt uit het dossier dat de betrokkene en de medeverdachte op 21 april 2014 betrokken zijn geweest bij de diefstal van een BMW en dat betrokkene en de verdachte op 14 oktober 2014 en 21 oktober 2014 betrokken zijn geweest bij de diefstal van twee Range Rovers. Bovendien volgt uit het dossier dat de betrokkene en de verdachte meermalen telefonisch contact met elkaar hebben gehad, waarbij het kennelijk over een auto en (het maken door de verdachte van) kentekenplaten ging.

Het hof trekt uit het voorgaande de conclusie dat de verdachte in ieder geval de betrokkene kende, dat de betrokkene en de medeverdachte elkaar kenden en dat de wederzijdse relaties (mede) een crimineel karakter hadden. Ten slotte is tijdens een doorzoeking op het verblijfadres van de betrokkene een huurcontract in beslag genomen met betrekking tot een Volkswagen Golf. Dit contract stond op naam van de partner van de moeder van de betrokkene, en vermeldt als adres: het BRP-adres van de betrokkene. De in Huizen onvreemde Volkswagen Golf is in Amsterdam teruggevonden, voorzien van valse kentekenplaten met daarop het kenteken van deze gehuurde Golf. Dit vormt een krachtige aanwijzing voor de betrokkenheid van de betrokkene bij de diefstal. Gelet op de overige gebleken relaties tussen de medeverdachte, de verdachte en de betrokkene draagt dit tevens bij aan de kwaliteit van de herkenning van de drie personen in de garage in Huizen. Het enkele feit dat de verbalisanten [3], [4] en [5] in hun nadere onderbouwing van de herkenning gelijklopende aanduidingen hanteren voor hun aanknopingspunten voor herkenning zoals de manier van lopen, het uiterlijk en de kleding, houdt op zich niet in dat sprake is geweest van wederzijdse beïnvloeding. Dit is te minder aannemelijk, nu verbalisant [3] de enige verbalisant is die zowel de verdachte als de betrokkene en de medeverdachte herkent, terwijl verbalisant [4] alleen de verdachte en de medeverdachte herkent en verbalisant [5] enkel de verdachte herkent. Gelet op het voorgaande wordt het verweer van de raadsman verworpen.

De Hoge Raad overweegt dat het aan de rechter die over de feiten oordeelt, is voorbehouden om voor het bewijs te bezigen wat deze uit een oogpunt van betrouwbaarheid daartoe dienstig voorkomt en datgene terzijde te stellen wat deze voor het bewijs van geen waarde acht. De motiveringsplicht van de tweede volzin van artikel 359 lid 2 Sv doet niet af aan het uitgangspunt dat de selectie en waardering van het beschikbare feitenmateriaal is voorbehouden aan de feitenrechter. Wel brengt die bepaling mee dat de feitenrechter in een

aantal gevallen zijn beslissing nader zal dienen te motiveren. Dat is onder meer het geval indien door of namens de verdachte een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt is ingenomen ten aanzien van het gebruikte bewijsmateriaal. Omtrent de aan de mate van motivering te stellen eisen komt onder meer betekenis toe aan de inhoud en indringendheid van de aangevoerde argumenten. De motiveringsplicht gaat voorts niet zo ver dat bij de niet-aanvaarding van een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt op ieder detail van de argumentatie moet worden ingegaan (vgl. ECLI:NL:HR:2006:AU9130).

De Hoge Raad overweegt dat het hof het verweer van de raadsman dat de herkenning van de verdachte door de verbalisanten [3], [4] en [5] op de bewakingsbeelden van de ondergrondse parkeergarage waar de in de bewezenverklaring genoemde Volkswagen Golf is weggenomen, niet betrouwbaar is, gemotiveerd heeft verworpen. Het hof heeft in dat verband, na het bekijken op de terechtzitting van de beelden en de stills in het dossier, overwogen dat de beelden voldoende duidelijk zijn om daarop enkele uiterlijke kenmerken van de betreffende drie personen in samenhang te kunnen waarnemen. Het hof heeft verder vastgesteld dat de verbalisanten [4], [3] en [5] bij het (opnieuw) bekijken van de beelden al daadwerkelijk een of meer ontmoetingen hadden gehad met de verdachte en dat zij hem aan enkele nader omschreven kenmerken hebben herkend. Op grond van een en ander heeft het hof geoordeeld dat het de herkenning van de verdachte door de verbalisanten betrouwbaar acht en voor het bewijs zal gebruiken. De Hoge Raad oordeelt, ook in aanmerking genomen wat daarover door de raadsman in hoger beroep is aangevoerd, dat dat oordeel niet onbegrijpelijk is. Tot een nadere motivering was het hof, ook op grond van artikel 359 lid 2 Sv, niet gehouden. Hieraan doet niet af dat de door het hof voor het overige in aanmerking genomen omstandigheden niet rechtstreeks betrekking hebben op de herkenning door de verbalisanten. Het hof heeft deze omstandigheden immers mogen betrekken bij zijn oordeel omtrent de betrokkenheid van de verdachte bij het bewezen verklaarde feit.

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de ‘Landelijke Handhavingsstrategie’ ten onrechte niet als recht in de zin van artikel 79 RO aangemerkt?

Heeft het hof de ‘Landelijke Handhavingsstrategie’ ten onrechte niet als recht in de zin van artikel 79 RO aangemerkt?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof ten onrechte de ‘Landelijke Handhavingsstrategie’ niet als recht in de zin van artikel 79 RO heeft beschouwd, althans dat het zijn beslissing op dat punt ontoereikend heeft gemotiveerd.

Het cassatiemiddel berust op de opvatting dat de Landelijke Handhavingsstrategie recht in de zin van artikel 79 RO is. Die opvatting is onjuist. Zoals het hof terecht heeft geoordeeld, leent de Landelijke Handhavingsstrategie zich naar inhoud en strekking niet ertoe jegens de verdachte als rechtsregel te worden toegepast (vgl. HR 19 juni 1990, ECLI:NL:HR:1990:ZC8556).

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:436

Zaaknummer: 18/01994

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: M.J.J.E. Stassen

Wetsartikelen: 79 RO en 2 Wabo

RECHTSPRAAK

Klager vraagt de teruggave van een op grond van artikel 94 Sv in beslag genomen telefoon.

Klager vraagt de teruggave van een op grond van artikel 94 Sv in beslag genomen telefoon.

Het middel komt op tegen de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

In geval van een beklag van de beslagene tegen een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag dient de rechter (a) te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo neen, (b) de teruggave van het in beslag genomen voorwerp te gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, r.o. 2.8).

Het middel bevat de klacht dat het oordeel van de rechtbank dat de klager niet als beslagene kan worden aangemerkt onder wie de mobiele telefoon is in beslag genomen, niet zonder meer begrijpelijk is. De klacht slaagt. De enkele door de rechtbank in aanmerking genomen omstandigheid dat volgens de desbetreffende kennisgeving ‘geen eigenaar bekend’ is, kan dat oordeel niet dragen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de rechtbank Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:443

Zaaknummer: 18/04519

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: S.T. van Berge Henegouwen

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Betreft een identiteitskaart een ‘reisdocument’ als bedoeld in artikel 231 Sr?

Betreft een identiteitskaart een ‘reisdocument’ als bedoeld in artikel 231 Sr?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de in de tenlastelegging vermelde identiteitskaart een ‘reisdocument’ is in de zin van artikel 231 Sr.

Uit de totstandkomingsgeschiedenis volgt dat het begrip ‘reisdocument’ in artikel 231 Sr betrekking heeft op documenten die de functie hebben om de houder ervan het reizen van en naar het buitenland, alsmede zijn verblijf daar te vergemakkelijken. Daaronder vallen ook buitenlandse reisdocumenten. Uit de regelgeving volgt dat lidstaten van de Europese Unie (hierna: EU) een burger van de EU die is voorzien van een geldige identiteitskaart hun grondgebied laten binnenkomen en dat deze burgers tevens het recht hebben het grondgebied van een lidstaat te verlaten met een geldige identiteitskaart.

Gelet hierop is het oordeel van het hof dat de in de tenlastelegging en bewezenverklaring vermelde identiteitskaart van de Republiek Slovenië, welke Republiek een lidstaat is van de EU, kan worden aangemerkt als een ‘reisdocument’ in de zin van artikel 231 Sr, juist.

Deze cassatieklacht faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:451

Zaaknummer: 18/04180

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M. Kuijer

Advocaten: C.W.J.M. Jansen

Wetsartikelen: 231 Sr

RECHTSPRAAK

Afgewezen verzoek tot het horen van de aangeefster over de seksuele handelingen die verdachte met de aangeefster zou hebben verricht.

Afgewezen verzoek tot het horen van de aangeefster over de seksuele handelingen die verdachte met de aangeefster zou hebben verricht.

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van de door de verdediging gedane verzoeken aangeefster [slachtoffer] als getuige te horen.

De door de verdediging gedane verzoeken strekken ertoe – met het oog op het toetsen van de door de aangeefster afgelegde verklaringen op geloofwaardigheid en betrouwbaarheid – de aangeefster te horen over de seksuele handelingen die de verdachte met de aangeefster zou hebben verricht in de woning van de verdachte, de daarbij uitgeoefende dwang en de aan die handelingen voorafgaande gebeurtenissen. Het hof heeft die verzoeken in de kern afgewezen op de grond dat redelijkerwijs niet valt aan te nemen dat de verdachte door het niet horen van de aangeefster in zijn verdediging wordt geschaad, en daaraan ten grondslag gelegd dat de door de verdediging op voorhand geformuleerde, aan de aangeefster te stellen vragen punten betreffen die al aan de orde zijn geweest in het studioverhoor van de aangeefster en dat die vragen ten dele niet door de aangeefster kunnen worden beantwoord en voor het overige ‘elke relevantie missen’. Dit oordeel van het hof is niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft immers niet vastgesteld dat de verdediging bij dat eerdere studioverhoor in de gelegenheid is geweest om vragen te (doen) stellen aan de aangeefster, terwijl het hof voorts niet heeft gemotiveerd waarom de beantwoording van de aan de aangeefster te stellen vragen over (de omstandigheden waaronder en de wijze waarop) de seksuele handelingen die met haar zouden hebben plaatsgevonden, redelijkerwijs niet van belang kan zijn voor enige in de strafzaak te nemen beslissing.

Het cassatiemiddel slaagt.

Opmerking verdient nog het volgende. Voor zover het hof in zijn oordeel de leeftijd en de kwetsbaarheid van de aangeefster zou hebben willen betrekken, is van belang dat op grond

van artikel 288 lid 1 onder b Sv de rechter van het verhoor van een niet-verschenen getuige kan afzien indien het gegronde vermoeden bestaat dat de gezondheid of het welzijn van de getuige door het afleggen van een verklaring ter terechtzitting in gevaar wordt gebracht en het voorkomen van dit gevaar zwaarder weegt dan het belang om de getuige ter terechtzitting te kunnen ondervragen. De vraag of dat gegronde vermoeden bestaat, dient te worden beantwoord tegen de achtergrond van het in artikel 6 EVRM gegarandeerde recht van de verdachte op een eerlijk proces. Daaruit volgt dat de rechter zijn oordeel ten aanzien van het hiervoor genoemde belang van de getuige zal moeten motiveren aan de hand van concrete feiten en omstandigheden, zoals het oordeel van een deskundige (vgl. EHRM 10 november 2005, 54789/00, r.o. 69 en 72 (*Bocos Cuesta*) alsmede HR 6 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL9001). Bij de toetsing in cassatie van de beslissing om op deze grond het verzoek tot het horen van een getuige af te wijzen kan een rol spelen of de rechter zich heeft uitgelaten over de mogelijkheid om bij het horen als getuige maatregelen te treffen ter bescherming van het belang van het welzijn van de getuige (vgl. HR 4 juli 2017, ECLI:NL:HR:2017:1227).

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:446

Zaaknummer: 19/02464

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: F.P. Slewe

Wetsartikelen: 288 Sv

RECHTSPRAAK

Verzet het belang van strafvordering zich tegen teruggave in beslag genomen geldbedrag?

Verzet het belang van strafvordering zich tegen teruggave in beslag genomen geldbedrag?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het oordeel van de rechtbank, inhoudende dat het belang van strafvordering zich verzet tegen teruggave van het in beslag genomen geldbedrag, zonder nadere motivering niet begrijpelijk is.

De rechtbank is kennelijk ervan uitgegaan dat onder de klager op de voet van artikel 94 Sv beslag is gelegd op het in het klaagschrift bedoelde geldbedrag. Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene dat is gericht tegen een beslag dat is gelegd op grond van artikel 94 Sv, dient de rechter (a) te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo neen, (b) de teruggave van het in beslag genomen voorwerp te gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering verzet zich tegen teruggave als het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat, het voortduren van het beslag nodig maakt. Dat is bijvoorbeeld het geval wanneer het in beslag genomen voorwerp kan dienen om de waarheid aan de dag te brengen – ook in een zaak betreffende een ander dan de klager – of om wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen. Ook verzet het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering zich tegen teruggave als niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de later oordelende strafrechter de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal bevelen, al dan niet naar aanleiding van een afzonderlijke vordering daartoe als bedoeld in artikel 36b lid 1 onder 4° Sr in samenhang met artikel 552f Sv (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823).

Uit de overwegingen van de rechtbank blijkt niet dat zij heeft getoetst of het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat, het voortduren van het beslag nodig maakt. Daarom is de bestreden beschikking ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld. Dit leidt tot vernietiging van de bestreden beschikking. De overige klachten tegen de beschikking behoeven geen bespreking.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Oost-Brabant, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:444

Zaaknummer: 18/05261

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Beslag op een personenauto die is ingericht of toegerust om goederen aan het ambtelijk toezicht te onttrekken.

Beslag op een personenauto die is ingericht of toegerust om goederen aan het ambtelijk toezicht te onttrekken.

Het cassatieberoep is gericht tegen een beschikking van de rechtbank Midden-Nederland van 13 augustus 2018 waarbij de klaagschriften van de klager, ingediend op de voet van artikel 552a Sv respectievelijk artikel 1:37 lid 5 Algemene douanewet (Adw), strekkende tot teruggave van een personenauto ongegrond zijn verklaard.

De beslissing omtrent het beslag in de strafzaak betekent dat de klager, die teruggave heeft verzocht van de in beslag genomen personenauto ten aanzien waarvan inmiddels bij voormeld vonnis is beslist, geen belang meer heeft bij het beroep tegen voormelde beschikking voor zover daarbij het op de voet van artikel 552a Sv ingediende klaagschrift ongegrond is verklaard. De klager dient daarom in het cassatieberoep in zoverre niet-ontvankelijk te worden verklaard. In de bestreden beschikking is immers naar zijn aard een beslissing gegeven in afwachting van het oordeel van de strafrechter dienaangaande. Door diens beslissing omtrent het beslag in de strafzaak tegen de klager kan op het klaagschrift geen (andersluidende) beslissing meer volgen.

Het middel klaagt over de afwijzing van het verzoek de behandeling van het op de voet van artikel 1:37 lid 1 en 5 Adw ingediende klaagschrift aan te houden.

De rechtbank heeft aan de beslissing tot afwijzing van het verzoek om aanhouding van de behandeling van het klaagschrift dat betrekking heeft op het beslag op de auto in de zin van artikel 1:37 lid 1 Adw, ten grondslag gelegd dat klager 'geen belang' bij aanhouding heeft. De rechtbank heeft dat oordeel gebaseerd op de opvatting dat ongegrondverklaring van dat klaagschrift niet leidt tot verval van de auto aan de Staat, omdat op die auto tevens strafvorderlijk beslag is gelegd, en dat daarom ook geen geldelijke tegemoetkoming kan worden toegekend op grond van artikel 1:37 lid 6 Adw, in samenhang met artikel 552b lid 5 Sv en artikel 33c lid 2 Sr. Daarmee berust het oordeel van de rechtbank op een onjuiste rechtsopvatting (vgl. HR 17 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:403).

Het middel slaagt.

De Hoge Raad verklaart de klager niet-ontvankelijk in het beroep, voor zover dit beroep is gericht tegen de beslissing ten aanzien van het op de voet van artikel 552a Sv ingediende klaagschrift, vernietigt de bestreden beschikking voor het overige en wijst de zaak terug naar de rechtbank Midden-Nederland, zittingsplaats Utrecht, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:404

Zaaknummer: 18/03756

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers, M.T. Boerlage en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R. Schreudering

Wetsartikelen: 552a Sv en 1:37 Adw

RECHTSPRAAK

Klager vraagt teruggave van de bij zijn vader in beslag genomen €10.000 die klager had verstopt in het plafond van de auto.

Klager vraagt teruggave van de bij zijn vader in beslag genomen €10.000 die klager had verstopt in het plafond van de auto.

Het middel beoogt kennelijk erover te klagen dat de rechtbank bij de beoordeling van het klaagschrift een onjuiste maatstaf heeft toegepast.

In een geval als het onderhavige waarin het belang van strafvordering het voortduren van een op de voet van artikel 94 Sv gelegd beslag niet meer vordert en waarin een derde op de voet van artikel 552a Sv een klaagschrift heeft ingediend strekkende tot teruggave, dient de rechter te beoordelen of de klager die stelt rechthebbende te zijn, inderdaad redelijkerwijs als rechthebbende op het in beslag genomene kan worden aangemerkt (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, r.o. 2.11).

Door te overwegen dat niet buiten redelijke twijfel is dat de klager als eigenaar/rechthebbende van het geld moet worden aangemerkt, heeft de rechtbank een andere dan de toepasselijke – en dus een onjuiste – maatstaf aangelegd. Het middel is dan ook terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de rechtbank Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:432

Zaaknummer: 18/04518

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: S.T. van Berge Henegouwen

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten ter zake van internetoplichting.

Bewijsklachten ter zake van internetoplichting.

Het cassatiemiddel komt op tegen de bewezenverklaring.

Het cassatiemiddel bevat de klachten dat uit de bewijsvoering niet kan volgen dat de verdachte de oplichtingen heeft gepleegd en dat hij dit te Renkum heeft gedaan.

De klachten slagen. Uit de bewijsvoering kan, zonder nadere motivering, die ontbreekt, nog niet met voldoende mate van nauwkeurigheid worden afgeleid dat het de verdachte is geweest die de aangevers heeft bewogen tot betaling van de geldbedragen door gebruik te maken van de bewezen verklaarde oplichtingsmiddelen en dat Renkum daarvan de pleegplaats was.

De bewezenverklaring is dus niet naar de eis van de wet toereikend met redenen omkleed.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:376

Zaaknummer: 18/04930

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 326 Sr

RECHTSPRAAK

Over eendaadse of meerdaadse samenloop en dadelijke uitvoerbaarheid van een contactverbod.

Over eendaadse of meerdaadse samenloop en dadelijke uitvoerbaarheid van een contactverbod.

Beoordeling van het eerste middel

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof met betrekking tot het onder 1 en 2 bewezen verklaarde ten onrechte artikel 57 Sr en niet artikel 55 lid 1 Sr heeft toegepast.

Het – uit de vermelding van artikel 57 Sr blijkende – oordeel van het hof dat met betrekking tot het onder 1 en 2 bewezen verklaarde sprake is van meerdaadse samenloop, is niet zonder meer begrijpelijk, in aanmerking genomen dat sprake is van een zich min of meer op dezelfde tijd en plaats afspelend feitencomplex, nu het onder 2 bewezen verklaarde briefje met dreigende woorden een van de briefjes met beledigende teksten is waarmee de verdachte de onder 1 bewezen verklaarde belaging heeft begaan en de strekking van de toepasselijke strafbepalingen – te weten artikel 285 en 285b Sr – niet wezenlijk uiteenloopt (vgl. HR 20 juni 2017, ECLI:NL:HR:2017:1114). Het cassatiemiddel is gegrond.

De gegrondheid van het cassatiemiddel leidt echter niet tot vernietiging van de bestreden uitspraak. Dat berust op het volgende. De door het hof opgelegde gevangenisstraf van drie maanden, waarvan twee maanden voorwaardelijk, ligt ver onder het strafmaximum van drie jaren dat zou gelden als met de steller van het middel van eendaadse samenloop zou worden uitgegaan, zodat de verdachte onvoldoende belang bij cassatie heeft. De omstandigheid dat de toegewezen vordering van de benadeelde partij tot een bedrag van € 2.000 ziet op immateriële schade als gevolg van het onder 1 en 2 bewezen verklaarde, maakt dat niet anders.

Beoordeling van het tweede middel

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof met betrekking tot de maatregel van het contactverbod als bedoeld in artikel 38v lid 4 Sr in aanmerking heeft genomen dat ‘is gebleken dat de verdachte na de ten laste gelegde feiten door is gegaan met de belaging van de aangeefster’,

terwijl niet is voldaan aan de voorwaarden die gelden voor het in de afdoening meenemen van *ad informandum* feiten als bedoeld in HR 26 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM9968.

Het cassatiemiddel berust op de opvatting dat het hof ter motivering van het bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid van de maatregel alleen rekening mag houden met niet ten laste gelegde feiten indien is voldaan aan de voorwaarden die gelden voor het betrekken van *ad informandum* gevoegde feiten bij de strafoplegging. Die opvatting vindt, mede gelet op de tekst van artikel 38v Sr en de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis bij artikel 38v Sr, geen steun in het recht.

Het cassatiemiddel faalt.

Ambtshalve beoordeling

Ten laste van de verdachte is onder 1 bewezen verklaard belaging gepleegd in de periode van 13 mei 2015 tot en met 29 september 2015 en onder 2 bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht gepleegd op 19 mei 2015. Het hof heeft de verdachte ter zake daarvan onder meer veroordeeld tot een vrijheidsbeperkende maatregel van drie jaren.

Artikel 38v Sr is gewijzigd bij wet van 30 juni 2015 tot wijziging van de Gemeentewet en het Wetboek van Strafrecht ter aanscherping van de maatregelen ter bestrijding van voetbalvandalisme en ernstige overlast, *Stb.* 2015, 255. Daarbij is in het derde lid de maximale duur van de op te leggen vrijheidsbeperkende maatregel verhoogd van twee jaren naar vijf jaren. Deze wet is in werking getreden op 1 juli 2015 (*Stb.* 2015, 256).

De wijziging van deze bepaling houdt, in het licht van artikel 1 lid 1 Sr, een wijziging in van de toepasselijke regels van sanctierecht. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het hof het onder 1 bewezen verklaarde feit heeft gekwalificeerd als één misdrijf en de onder 1 en 2 bewezen verklaarde feiten mede vóór 1 juli 2015 zijn begaan, is de oplegging van de maatregel voor de duur van drie jaren in strijd met het in dit geval toepasselijke artikel 38v lid 3 Sr, zoals dat luidde tot 1 juli 2015.

De Hoge Raad zal de zaak in dit opzicht zelf afdoen en de door het hof opgelegde vrijheidsbeperkende maatregel bepalen op de ten tijde van de onder 1 en 2 bewezen verklaarde feiten maximaal mogelijke duur van twee jaren.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde vrijheidsbeperkende maatregel, vermindert de duur van de opgelegde vrijheidsbeperkende maatregel in die zin dat deze twee jaren belooft en verwerpt het beroep

voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:445

Zaaknummer: 18/01253

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 55 Sr, 57 Sr en 38v Sr

RECHTSPRAAK

Kan de herkenning van verdachte door verbalisanten voor het bewijs worden gebruikt?

Kan de herkenning van verdachte door verbalisanten voor het bewijs worden gebruikt?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de verwerping van het met betrekking tot feit 2 gevoerde verweer dat de herkenning van de verdachte door de verbalisanten niet voor het bewijs kan worden gebruikt.

Het is voorbehouden aan de rechter die over de feiten oordeelt, om voor het bewijs te bezigen wat deze uit een oogpunt van betrouwbaarheid daartoe dienstig voorkomt en datgene terzijde te stellen wat deze voor het bewijs van geen waarde acht. De motiveringsplicht van de tweede volzin van artikel 359 lid 2 Sv doet niet af aan het uitgangspunt dat de selectie en waardering van het beschikbare feitenmateriaal is voorbehouden aan de feitenrechter. Wel brengt die bepaling mee dat de feitenrechter in een aantal gevallen zijn beslissing nader zal dienen te motiveren. Dat is onder meer het geval indien door of namens de verdachte een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt is ingenomen ten aanzien van het gebruikte bewijsmateriaal.

Omtrent de aan de mate van motivering te stellen eisen komt onder meer betekenis toe aan de inhoud en indringendheid van de aangevoerde argumenten. De motiveringsplicht gaat voorts niet zo ver dat bij de niet-aanvaarding van een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt op ieder detail van de argumentatie moet worden ingegaan (vgl. HR 11 april 2006, ECLI:NL:HR:2006:AU9130).

Het hof heeft het verweer van de raadsman dat de herkenning van de verdachte door de verbalisanten [verbalisant 3], [verbalisant 4] en [verbalisant 5] op de bewakingsbeelden van de ondergrondse parkeergarage waar de in de bewezenverklaring genoemde Volkswagen Golf is weggenomen, niet betrouwbaar is, gemotiveerd verworpen. Het hof heeft in dat verband, na het bekijken op de terechtzitting van de beelden en de stills in het dossier, overwogen dat de beelden voldoende duidelijk zijn om daarop enkele uiterlijke kenmerken van de betreffende drie personen in samenhang te kunnen waarnemen. Het hof heeft verder vastgesteld dat de verbalisanten [verbalisant 4], [verbalisant 3] en [verbalisant 5] bij het (opnieuw) bekijken van

de beelden al daadwerkelijk een of meer ontmoetingen hadden gehad met de verdachte en dat zij hem aan enkele nader omschreven kenmerken hebben herkend. Op grond van een en ander heeft het hof geoordeeld dat het de herkenning van de verdachte door de verbalisanten betrouwbaar acht en voor het bewijs zal gebruiken. Dat oordeel is, ook in aanmerking genomen wat daarover door de raadsman in hoger beroep is aangevoerd, niet onbegrijpelijk. Tot een nadere motivering was het hof, ook op grond van artikel 359 lid 2 Sv, niet gehouden.

Hieraan doet niet af dat de door het hof voor het overige in aanmerking genomen omstandigheden niet rechtstreeks betrekking hebben op de herkenning door de verbalisanten. Het hof heeft deze omstandigheden immers mogen betrekken bij zijn oordeel omtrent de betrokkenheid van de verdachte bij het bewezen verklaarde feit.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:454

Zaaknummer: 18/03545

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 344 Sv en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft hof tot uitdrukking gebracht tot welke strafverlaging de door hof vastgestelde schending van het recht om te worden berecht binnen een redelijke termijn uit artikel 6 EVRM, aanleiding heeft gegeven?

Heeft hof tot uitdrukking gebracht tot welke strafverlaging de door hof vastgestelde schending van het recht om te worden berecht binnen een redelijke termijn uit artikel 6 EVRM, aanleiding heeft gegeven?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof niet tot uitdrukking heeft gebracht tot welke strafverlaging de door het hof vastgestelde schending van het recht om te worden berecht binnen een redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM, aanleiding heeft gegeven.

Met het oog op de door de Hoge Raad uit te oefenen controle behoort de rechter in geval van strafvermindering wegens overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM, in zijn uitspraak te vermelden welke straf zou zijn opgelegd indien de redelijke termijn niet zou zijn overschreden, dan wel dat anderszins voldoende duidelijk blijkt op welke wijze de rechter de overschrijding van de redelijke termijn in de bestraffing heeft verdisconteerd (vgl. HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578).

Het hof heeft in zijn overweging tot uitdrukking gebracht dat bij de strafoplegging rekening is gehouden met de forse schending van de redelijke termijn. Het hof heeft echter, gelet op de in hoger beroep gegeven vrijspraken en het namens de verdachte gevoerde verweer over de overschrijding van de redelijke termijn, nagelaten in de uitspraak duidelijk te maken in welke mate de straf is verlaagd wegens de overschrijding van de redelijke termijn.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:442

Zaaknummer: 18/04377

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Was verdachte politieagent bevoegd tot het voorhanden hebben van wapens en munitie tijdens schorsing?

Was verdachte politieagent bevoegd tot het voorhanden hebben van wapens en munitie tijdens schorsing?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof het bewezen verklaarde voorhanden hebben van een vuurwapen en munitie ten onrechte strafbaar heeft geacht nu de verdachte tot dat voorhanden hebben bevoegd was, althans dat het in verband daarmee gevoerde verweer op ontoereikende gronden is verworpen.

Blijkens artikel 2 Wapenverordening is het in artikel 1 lid 1 Wapenverordening neergelegde wapenverbod niet van toepassing op hen die deel uitmaken van de politie voor zover het wapen dat ze bij zich hebben tot hun uitrusting behoort. In aanmerking genomen artikel 2 lid 1 onder c Uitrustingsregeling, geldt voor een politieambtenaar tijdens de uitoefening van de dienst een uitzondering op het hiervoor bedoelde wapenverbod voor zover het gaat om een pistool of revolver met de daarbij behorende munitie.

Blijkens de vaststellingen van het hof was de verdachte als hoofdagent buiten functie gesteld en was hem gevraagd zijn uitrusting in te leveren. Daardoor was de voor de politie geldende uitzondering op het verbod om een vuurwapen en munitie voorhanden te hebben, niet meer toepasselijk. Het oordeel van het hof is dus juist, wat er ook zij van de daaraan ten grondslag gelegde motivering.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:405

Zaaknummer: 17/00493

Rechters: M.T. Boerlage, Y. Buruma en W.A.M. van Schendel

Advocaten: C. Reijntjes-Wendenburg

Wetsartikelen: 1 Wapenverordening Sint Maarten en 2 Uitrustingsregeling Politie Sint Maarten

RECHTSPRAAK

Wrakingsverzoek van een getuige.

Wrakingsverzoek van een getuige.

Ingevolge artikel 515 lid 5 Sv staat tegen een beslissing op een verzoek tot wraking geen rechtsmiddel open zodat het cassatieberoep niet-ontvankelijk is.

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:431

Zaaknummer: 18/04668

Rechters: J. de Hullu, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: Schroeder, M.J.G. M.J.G. Schroeder

Wetsartikelen: 512 Sv

RECHTSPRAAK

Is het ingestelde hoger beroep ingetrokken ex artikel 453 Sv?

Is het ingestelde hoger beroep ingetrokken ex artikel 453 Sv?

Het cassatiemiddel klaagt over de niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

Op grond van artikel 453 lid 1 Sv brengt intrekking van het hoger beroep mee afstand van de bevoegdheid dit rechtsmiddel opnieuw aan te wenden. Dit heeft tot gevolg dat het betreffende vonnis onherroepelijk wordt en niet meer kan worden aangetast. Een en ander brengt met zich dat alleen een duidelijke en ondubbelzinnige intrekking als rechtsgeldige intrekking kan gelden. Het is de in beroep oordelende rechter die beslist over de vraag of van rechtsgeldige intrekking sprake is.

Het kennelijke oordeel van het hof dat de inhoud van de brief in dit geval als een duidelijke en ondubbelzinnige intrekking kan gelden is, mede gelet op hetgeen door en namens de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep is aangevoerd, niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:437

Zaaknummer: 18/05175

Rechters: J. de Hullu, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J.M. Oerlemans

Wetsartikelen: 453 Sv

RECHTSPRAAK

Feitelijk leidinggeven aan door een rechtspersoon begane schijnverkopen van prepaid telefoonkaarten.

Feitelijk leidinggeven aan door een rechtspersoon begane schijnverkopen van prepaid telefoonkaarten.

Het middel komt op tegen de bewezenverklaring.

Voor zover het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat [medeverdachte] in de periode juli 2003 tot en met april 2004 in haar aangiften voor de omzetbelasting telkens te lage bedragen aan belasting heeft opgegeven, slaagt het. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 17/00929 (ECLI:NL:HR:2020:374).

Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat de uitspraak van het hof niet in stand kan blijven en dat de overige cassatiemiddelen geen bespreking behoeven. Nu een nieuwe behandeling na ver- of terugwijzing niet tot een andere eindspraak zou kunnen voeren dan hierna vermeld, zal de Hoge Raad de zaak om doelmatigheidsredenen zelf afdoen.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof behoudens voor zover daarbij het vonnis van de rechtbank is vernietigd en spreekt de verdachte vrij van het ten laste gelegde.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:375

Zaaknummer: 17/00924

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en J. Wortel

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 69 AWR

RECHTSPRAAK

De voortgezette handeling van: medeplegen van opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid beroven en beroofd houden, poging tot afpersing en mishandeling.

De voortgezette handeling van: medeplegen van opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid beroven en beroofd houden, poging tot afpersing en mishandeling.

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring van het onder 1 tot en met 3 ten laste gelegde niet uit de bewijsvoering kan worden afgeleid.

De bewezenverklaring steunt – met inbegrip van voetnoten – op de bewijsvoering, waarbij gebruik is gemaakt van de zogenoemde Promis-werkwijze. In zijn arrest van 15 mei 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA0424 heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de zogenoemde Promis-werkwijze op zichzelf niet onverenigbaar is met de wettelijke voorschriften ten aanzien van de bewijsmotivering. Daarbij heeft de Hoge Raad onder meer overwogen:

‘5.5.2. De werkwijze die het Hof in de onderhavige zaak ten aanzien van de bewijsmotivering heeft gevolgd, komt erop neer dat de redengevende feiten en omstandigheden waarop de beslissing steunt dat de verdachte het tenlastegelegde feit heeft begaan, in een terstond uitgewerkt arrest zijn opgenomen in een bewijsredenering waarbij het Hof heeft volstaan met een verwijzing naar de wettige bewijsmiddelen waaraan die feiten en omstandigheden zijn ontleend. In beginsel is die werkwijze niet in strijd met art. 359, derde lid, Sv.

Dat in die werkwijze de redengevende inhoud van een bewijsmiddel – zoals hetgeen een getuige heeft waargenomen of ondervonden, of hetgeen een opsporingsambtenaar heeft gerelateerd omtrent zijn bevindingen – zakelijk wordt samengevat, is op zichzelf niet onverenigbaar met genoemd motiveringsvoorschrift. Daarbij zal uiteraard de redengevend geachte inhoud van het bewijsmiddel geen geweld mogen worden aangedaan.

Wel zullen de redengevende feiten en omstandigheden moeten worden onderscheiden van gevolgtrekkingen – geheel of ten dele van feitelijke aard – die de rechter aan die feiten en

omstandigheden verbindt. Waar met een dergelijke gevolgtrekking wordt volstaan zonder dat de onderliggende redengevende feiten en omstandigheden worden opgenomen, is aan het wettelijk motiveringsvereiste niet voldaan. In dit verband moet ook worden benadrukt dat het bij deze werkwijze noodzakelijk is dat de verwijzing naar de wettige bewijsmiddelen waaraan de redengevende feiten en omstandigheden zijn ontleend, zo nauwkeurig is dat kan worden beoordeeld of de bewezenverklaring in toereikende mate steunt op de inhoud van wettige bewijsmiddelen en of de samenvatting geen ongeoorloofde conclusies of niet redengevende onderdelen inhoudt dan wel of het bewijsmiddel niet is gedenatureerd.

Terzijde zij hier opgemerkt dat een bewijsmotivering in de vorm van een bewijsredenering als de onderhavige het gevaar in zich bergt dat niet alle onderdelen van de bewezenverklaring genoegzaam worden gemotiveerd, doordat die redenering te zeer wordt afgestemd op hetgeen de verdachte tegen het hem gemaakte verwijt heeft ingebracht. (...)

Aangezien – mede in het licht van hetgeen hiervoor is overwogen – de bewezenverklaring onder 1 tot en met 3, voor zover inhoudende dat de verdachte op de in de bewezenverklaring vermelde tijd en plaats alle in de bewezenverklaring omschreven gedragingen heeft verricht, niet zonder meer uit de bewijsvoering van het hof kan worden afgeleid, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

De klacht is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 1 tot en met 3 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:440

Zaaknummer: 18/02101

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Kan de herkenning van verdachte door verbalisanten voor het bewijs worden gebruikt?

Kan de herkenning van verdachte door verbalisanten voor het bewijs worden gebruikt?

Advocaat-generaal G. Knigge heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak.

Het cassatiemiddel klaagt over de verwerping van het met betrekking tot het in zaak B (diefstal Volkswagen, type Golf, kenteken [kenteken 1]) gevoerde verweer dat de herkenning van de verdachte door de verbalisanten niet voor het bewijs kan worden gebruikt.

Het hof heeft het verweer van de raadsman dat de herkenning van de verdachte door de verbalisanten [verbalisant 3], [verbalisant 4] en [verbalisant 2] op de bewakingsbeelden van de ondergrondse parkeergarage waar de in de bewezenverklaring genoemde Volkswagen Golf is weggenomen, niet betrouwbaar is, gemotiveerd verworpen. Het hof heeft in dat verband, na het bekijken op de terechtzitting van de beelden en de stills in het dossier, overwogen dat de beelden voldoende duidelijk zijn om daarop enkele uiterlijke kenmerken van de betreffende drie personen in samenhang te kunnen waarnemen. Het hof heeft verder vastgesteld dat de verbalisanten [verbalisant 4] en [verbalisant 3] bij het (opnieuw) bekijken van de beelden al daadwerkelijk een of meer ontmoetingen hadden gehad met de verdachte en dat zij hem aan enkele nader omschreven kenmerken hebben herkend. Het hof heeft tot slot overwogen dat de enkele omstandigheid dat de verbalisanten wisten dat de verdachte in deze zaak als verdachte is aangemerkt, de herkenning niet onbetrouwbaar maakt. Op grond van een en ander heeft het hof geoordeeld dat het de herkenning van de verdachte door de verbalisanten betrouwbaar acht en voor het bewijs zal gebruiken. Dat oordeel is, ook in aanmerking genomen wat daarover door de raadsman in hoger beroep is aangevoerd, niet onbegrijpelijk. Tot een nadere motivering was het hof, ook op grond van artikel 359 lid 2 Sv, niet gehouden.

Hieraan doet niet af dat de door het hof voor het overige in aanmerking genomen omstandigheden niet rechtstreeks betrekking hebben op de herkenning door de verbalisanten. Het hof heeft deze omstandigheden immers mogen betrekken bij zijn oordeel omtrent de betrokkenheid van de verdachte bij het bewezen verklaarde feit.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:452

Zaaknummer: 18/03618

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en A.E.M. Röttgering

Advocaten: M.J. Lamers

Wetsartikelen: 344 Sv en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Middelen over schending artikel 164 WVV en verweer strekkend tot niet-ontvankelijkheid Openbaar Ministerie.

Middelen over schending art. 164 WVV en verweer strekkend tot niet-ontvankelijkheid Openbaar Ministerie.

De cassatiemiddelen komen met diverse klachten op tegen de verwerping van het verweer dat artikel 164 lid 6 Wegenverkeerswet 1994 (WVV 1994) is geschonden en het Openbaar Ministerie in de vervolging van de verdachte niet-ontvankelijk moet worden verklaard. De cassatiemiddelen lenen zich voor een gezamenlijke bespreking.

De middelen stellen onder meer de vraag aan de orde naar de betekenis van artikel 164 lid 6 WVV 1994 voor zover dat inhoudt dat de officier van justitie een ingevorderd rijbewijs moet teruggeven 'indien ernstig rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid dat aan de houder in geval van veroordeling door de rechter dan wel uitvaardiging van een strafbeschikking geen onvoorwaardelijke ontzegging zal worden opgelegd van langere duur dan de tijd gedurende welke de bewijzen zijn ingevorderd of ingehouden geweest'.

Mede gelet op de wetsgeschiedenis moet het volgende worden aangenomen. Als een rechtsmiddel is ingesteld tegen de beslissing waarbij aan de verdachte de bevoegdheid tot het besturen van motorrijtuigen is ontzegd, dient de officier van justitie het rijbewijs terug te geven als het onvoorwaardelijke gedeelte van die ontzegging korter is dan – of zodra het gelijk wordt aan – de periode die het rijbewijs ingevorderd of ingehouden is geweest.

De cassatiemiddelen over het andersluidende oordeel van het hof zijn terecht voorgesteld. Tot cassatie behoeft dit echter niet te leiden, omdat de cassatiemiddelen miskennen dat het aan het verweer ten grondslag gelegde niet kan leiden tot het oordeel dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:453

Zaaknummer: 18/05164

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Wetsartikelen: 164 WvW

RECHTSPRAAK

Schijnverkopen van prepaid telefoonkaarten aan beweerdelijk Belgisch bedrijf, terwijl dat verkopen aan verschillende in Nederland gevestigde afnemers bleken te zijn.

Schijnverkopen van prepaid telefoonkaarten aan beweerdelijk Belgisch bedrijf, terwijl dat verkopen aan verschillende in Nederland gevestigde afnemers bleken te zijn.

Het middel komt op tegen de bewezenverklaring.

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de verdachte in de periode juli 2003 tot en met april 2004 in haar aangiften voor de omzetbelasting telkens te lage bedragen aan belasting heeft opgegeven.

In een geval als het onderhavige, waarin – ook al noopt artikel 69 lid 2 Algemene wet inzake rijksbelastingen daartoe niet – niet alleen ten laste is gelegd dat onjuiste of onvolledige aangiften zijn gedaan, maar dat in die aangiften een te laag belastbaar bedrag is opgegeven, kan dat ten laste gelegde feit slechts worden bewezen indien vaststaat dat het werkelijk in aanmerking te nemen bedrag hoger is (vgl. het eerder in deze zaak gewezen arrest van de Hoge Raad van 1 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3432, waarbij de zaak naar het hof is verwezen).

Ingevolge dat verwijzingsarrest diende het hof nader te beoordelen hoe de bewezenverklaring van een in de aangiften vermeld te laag bedrag aan in aanmerking te nemen belasting, zich verhoudt tot het aan het onherroepelijk oordeel van de belastingrechter ontleende verweer dat het in vooraftrek brengen van de door de verdachte betaalde omzetbelasting in overeenstemming was met een destijds geldende Resolutie van de Staatssecretaris van Financiën en het daarop gebaseerde beleid van de inspecteur.

Het hof heeft, gelet op het onherroepelijke oordeel van de belastingrechter (Hof 's-Hertogenbosch 2 juli 2010, ECLI:NL:GHSHE:2010:BO1714), terecht tot uitgangspunt genomen

dat de verkoop van multipurpose telefoonkaarten volgens de destijds geldende regelgeving was vrijgesteld van omzetbelasting. Daaruit volgt dat de verdachte over deze verkoop – los van het antwoord op de vraag of een deel van de door de verdachte verkochte telefoonkaarten inderdaad bestemd was voor een in België gevestigde koper – geen omzetbelasting in rekening behoefde te brengen. Daarvan uitgaande kunnen de door het hof vastgestelde feiten het oordeel dat in de in de bewezenverklaring bedoelde aangiften een te laag bedrag aan in aanmerking te nemen belasting is vermeld, niet dragen. De vaststelling dat in de aangiften ter zake van een (ander) deel van de door de verdachte verkochte telefoonkaarten wel een bedrag aan af te dragen omzetbelasting is vermeld volstaat daartoe immers niet, ook niet in samenhang met de omstandigheid dat door de verdachte over de inkoop van telefoonkaarten betaalde omzetbelasting in zijn aangiften in vooraftrek is gebracht.

Het cassatiemiddel treft in zoverre doel.

Hetgeen hiervoor is overwogen brengt mee dat de uitspraak van het hof niet in stand kan blijven en dat de overige cassatiemiddelen geen bespreking behoeven. Nu een nieuwe behandeling na ver- of terugwijzing niet tot een andere eindspraak zou kunnen voeren dan hierna vermeld, zal de Hoge Raad de zaak om doelmatigheidsredenen zelf afdoen.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof behoudens voor zover daarbij het vonnis van de rechtbank is vernietigd en spreekt de verdachte vrij van het ten laste gelegde.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:374

Zaaknummer: 17/00929

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en J. Wortel

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 69 AWR

RECHTSPRAAK

Beslag door douane op auto van klaagster met verborgen compartiment, kennelijk ingericht of toegerust om goederen aan ambtelijk toezicht te onttrekken.

Beslag door douane op auto van klaagster met verborgen compartiment, kennelijk ingericht of toegerust om goederen aan ambtelijk toezicht te onttrekken.

Het middel klaagt over de afwijzing door de rechtbank van het verzoek om een geldelijke tegemoetkoming toe te kennen.

Voor de beoordeling van het middel is het volgende van belang. Krachtens artikel 1:37 lid 1 en 4 Algemene douanewet (Adw) (douanebeslag) vervallen de in beslag genomen vervoermiddelen of voorwerpen zonder rechtsvervolgning – dus van rechtswege – aan de Staat tenzij bij een rechterlijke beslissing als bedoeld in artikel 1:37 lid 6 Adw, de inbeslagneming niet wordt gehandhaafd. Dat betekent dat bij een onherroepelijke ongegrondverklaring van een op de voet van artikel 1:37 lid 1 en 5 Adw ingediend klaagschrift het eigendom van de in beslag genomen vervoermiddelen en voorwerpen overgaat op de Staat. Op grond van artikel 1:37 lid 8 Adw kan de Minister van Financiën de aan de Staat vervallen vervoermiddelen en voorwerpen onder door hem te stellen voorwaarden aan de eigenaar teruggeven. Indien die voorwaarden worden nageleefd en de teruggave plaatsvindt, beschikt de Staat niet meer over het eigendom van de betreffende vervoermiddelen en voorwerpen.

Op grond van artikel 1:37 lid 6 Adw, in samenhang met artikel 552b lid 5 Sv, kent de rechter op de voet van artikel 33c lid 2 Sr, een geldelijke tegemoetkoming toe wanneer degene aan wie de aan de Staat vervallen vervoermiddelen of voorwerpen toebehoren, daardoor onevenredig zou worden getroffen (vgl. HR 16 december 2014, ECLI:NL:HR:2014:3632). Of de eigenaar van de vervoermiddelen of de voorwerpen door het vervallen van zijn eigendom aan de Staat onevenredig wordt getroffen wanneer hem geen geldelijke tegemoetkoming wordt toegekend, moet worden beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Daarbij kan worden betrokken hoe de eigenaar van de vervoermiddelen of de voorwerpen zich in relatie daartoe heeft gedragen, de waarde van de onttrokken vervoermiddelen of voorwerpen,

alsmede eventueel voordeel dat de Staat na het vervallen aan de Staat met betrekking tot die vervoermiddelen of voorwerpen verkrijgt, bijvoorbeeld door de verkoop van (onderdelen) daarvan (vgl. HR 10 juli 2018, ECLI:NL:HR:2018:1156).

Een en ander is niet anders in het geval dat ten tijde van het douanebeslag op die vervoermiddelen of voorwerpen tevens strafvorderlijk beslag op de voet van artikel 94 Sv is gelegd met het oog op verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van de vervoermiddelen of de voorwerpen dan wel strafvorderlijk conservatoir beslag op de voet van artikel 94a Sv, terwijl de strafrechter nog niet onherroepelijk heeft beslist in de strafzaak en/of de ontnemingszaak. Er is dan immers (nog) geen strafrechtelijke beslissing die het eigendomsrecht op de vervoermiddelen of de voorwerpen aan de Staat doet overgaan of die een titel verschafft voor het nemen van executoriaal verhaal daarop.

Opmerking verdient dat het de rechter vrijstaat de behandeling van het op de voet van artikel 1:37 lid 5 Adw ingediende klaagschrift aan te houden teneinde een beslissing omtrent het strafvorderlijke beslag af te wachten. Verder is nog van belang dat in het geval dat de rechter zo'n klaagschrift ongegrond verklaart en beslist tot toekenning van een geldelijke tegemoetkoming die tegemoetkoming in beginsel vatbaar is voor strafvorderlijk beslag.

Voor zover de rechtbank aan de beslissing tot afwijzing van het verzoek om een geldelijke tegemoetkoming ten grondslag heeft gelegd dat de omstandigheid dat op de auto ook strafvorderlijke beslagen rusten, eraan in de weg staat dat in het kader van het douanebeslag een geldelijke tegemoetkoming wordt toegekend aan de klaagster, getuigt dit oordeel – gelet op wat onder 3.5 is vooropgesteld – van een onjuiste rechtsopvatting. Ook de overige gronden die de rechtbank aan die beslissing ten grondslag heeft gelegd – die inhouden dat de klaagster wordt verdacht van witwassen en dat zij ten tijde van de inbeslagname feitelijk niet de beschikking over de auto had – kunnen de beslissing tot afwijzing door de rechtbank niet zonder meer dragen, in aanmerking genomen dat de klaagster heeft aangevoerd dat de auto van haar was en dat zij niets wist van het compartiment in de auto.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking, maar uitsluitend wat betreft de beslissing ten aanzien van het verzoek om een geldelijke tegemoetkoming, wijst de zaak terug naar de Rechtbank Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt behandeld en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:403

Zaaknummer: 18/05228

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers, M.T. Boerlage en A.E.M. Röttgering

Advocaten: K. Canatan

Wetsartikelen: 552a Sv, 1:37 Adw en 33c Sr